

tam ji také zevrubně uvedl (na př. v § 8, odst. 2 a 3). Kde obmezení takové vysloveno není, není ho vůbec.

K poslední námitce stěžovatelů, že tu nebylo zákonných podmínek zjišťování obecné hodnoty soudním odhadem, nemůže nejvyšší správní soud přihlížeti, poněvadž nebyla uplatňována a řešena ve správním řízení (§ 2 zákona z 3. listopadu 1918 č. 3 sb. z. a § 5 zákona z 22. října 1875 č. 36 ř. z. pro 1876) a je proto nepřipustnou novotou.

Je tedy zřejmo, že nabývací cena 8722 K 86 h, položená naříkaným rozhodnutím za základ výpočtu dávky, zjištěna byla ve správním řízení bezvadném a úplném, i musil ji také nejvyšší správní soud dle cit. § 2 a § 6 zákona z r. 1875 položit za základ svému rozhodování. Stěžovatelé spokojují se sice nyní se sdělenou jim původně předpokládanou nabývací hodnotou 13.000 K. Poněvadž ji však tehdy v zákonné lhůtě odmítli a právě proto došlo k soudnímu odhadu, nemá toto jejich prohlášení právního významu. Když jiných důvodů k stížnosti proti naříkanému rozhodnutí není, byla stížnost zamítnuta jako bezdůvodná.

Č. 59.

Vyživovací příspěvek: I. * Skutkové předpoklady přihlášeného nároku na vyživovací příspěvek dlužno pro každé sporné období posuzovati zcela samostatně. Přiznání vyživovacího příspěvku pro budoucnost není tedy rozhodno pro otázku, zda skutkové předpoklady nároku byly dány též pro dobu minulou. — II. Nárok není vyloučen, nebyla-li výživa příslušníků povoláného ohrožena již v době jeho povolání k činné službě vojenské, nýbrž nastalo-li ohrožení teprve později.

(Nález ze dne 5. března 1919 č. 1166.)

Prejudikatura: K č. I.: viz č. 27 (bod II.) této Sbírky a další prejudikaturu tam uvedenou.

V ě c: Anna Krausová v Krásné (adv. Dr. Jaroslav Dorazil z Valašského Meziříčí) proti Zemské vyživovací komisi v Brně o vyživovací příspěvek.

V ý r o k: Stížnost zamítá se jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Na žádost ze dne 1. září 1917 povolila okresní vyživovací komise stěžovatelce rozhodnutím ze dne 22. listopadu 1917 č. 19566 vyživovací příspěvek denně 1 K, počínající dnem 1. srpna 1917, pomlčevši o nároku za dobu dřívější.

Odvolání, jímž se stěžovatelka domáhala výživného též za dobu od 15. října 1915 do 31. července 1917, bylo zemskou komisí vyživovací v Brně rozhodnutím ze dne 11. října 1918 č. 11795 zamítnuto z důvodu, že výživa stěžovatelčina nezávisela na povoláném a že není ohrožena.

Nejvyšší správní soud uvažoval o stížnosti do rozhodnutí tohoto podané takto:

Naříkané rozhodnutí zamítlo nárok stěžovatelčin za dobu před 1. srpna 1917 z důvodu, že její výživa nezávisela na povoláném a že nebyla ohrožena. Správný jest názor stížnosti, že závislost tu musila býti již v době povolání synova, nesprávný však, že totéž platí o otázce ohrožení. Rovněž nesprávný jest náhled, že z přiznání nároku od 1. srpna 1917 plyne

nutně, že závislost a ohrožení musí býti uznány i pokud jde o dřívější dobu. Skutkové předpoklady přihlášeného nároku na výživné sluší pro každé sporné období posouditi vždy samostatně. Přiznání vyživovacího příspěvku pro budoucnost není proto rozhodným pro otázku, zdali skutkové předpoklady nároku byly dány též pro dobu minulou. Otázka tato není dále otázkou právní, nýbrž otázkou skutkové podstaty a nejvyšší správní soud může zodpovědění její správním úřadem zkoumati jen se stanoviska § 6, odst. 2 zák. o správ. soudu. V té příčině neshledal však nejvyšší správní soud, že by skutková podstata, na níž spočívá naříkané rozhodnutí, byla proti spisům nebo potřebovala v podstatných bodech doplnění nebo že by nebylo dbáno podstatných forem správního řízení.

Proto byla stížnost zamítnuta jako bezdůvodná.

Č. 60.

Administrativní řízení: Údaje stranou podepsaného doručného listu o dni doručení pokládati jest potud za pravé, dokud opak není konkrétními skutečnostmi prokázán.

(Nález ze dne 11. března 1919 č. 1032.)

V ě c: Antonie Míková, domkářka ve Veselíčku (adv. Dr. Richard Fischer z Olomouce) proti Zemské vyživovací komisi v Brně o vyživovací příspěvek.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: Po několika přihláškách stěžovatelky, jejíž manžel byl povolán k činné službě vojenské, byl tchýni povolaného přiznán vyživovací příspěvek 80 h denně, který od 1. srpna 1917 byl zvýšen na 1 K 60 h a synu povolaného příspěvek 80 h denně. Stěžovatelce nebyl příspěvek přiznán s odůvodněním, že výživa její není ohrožena. Na to podala stěžovatelka novou žádost, ve které žádala pro sebe i pro tchýni povolaného plný příspěvek od nastoupení povolaného k vojsku, totiž ode dne 21. února 1916. Okresní vyživovací komise přiznala pak synu povolaného příspěvek 1 K 60 h denně ode dne 1. srpna 1917, neučinivši o nároku stěžovatelčině žádného výslovného rozhodnutí. Toto vyřízení bylo stěžovatelce dle obsahu správních spisů doručeno dne 22. dubna 1919. Dne 29. června 1918 podala stěžovatelka žádost, event. odvolání z tohoto rozhodnutí a v něm tvrdila, že naříkané rozhodnutí nebylo jí doručeno do vlastních rukou, že se o něm dověděla dne 23. června 1918, když obdržela větší částku peněz na vyživovací příspěvek a domáhala se změny usnesení I. stolice. Naříkaným rozhodnutím bylo odvolání stěžovatelčino zamítnuto jako opožděné.

Stížnost k nejvyššímu správnímu soudu tvrdí, že rozhodnutí prvé stolice nebylo dodáno k vlastním rukám, že podpis stěžovatelčin na lístku o doručení není totožný s jejím podpisem na plné moci; stvrzenka o doručení že jest falsifikát a protože obdržela ono rozhodnutí až dne 23. června 1918, že jest její odvolání včasné podáno. Z toho důvodu navrhuje zrušení naříkaného rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud nevyhověl tomuto návrhu, uváživ: Podle dodacího lístku ve spisech správních bylo rozhodnutí okresní vyživovací komise